PEISAGISTUL

SILVIU GENESCU

Povestire premiată la concursul de literatură şi artă de anticipaţie tehnico-ştiinţifică, ediţia 1986

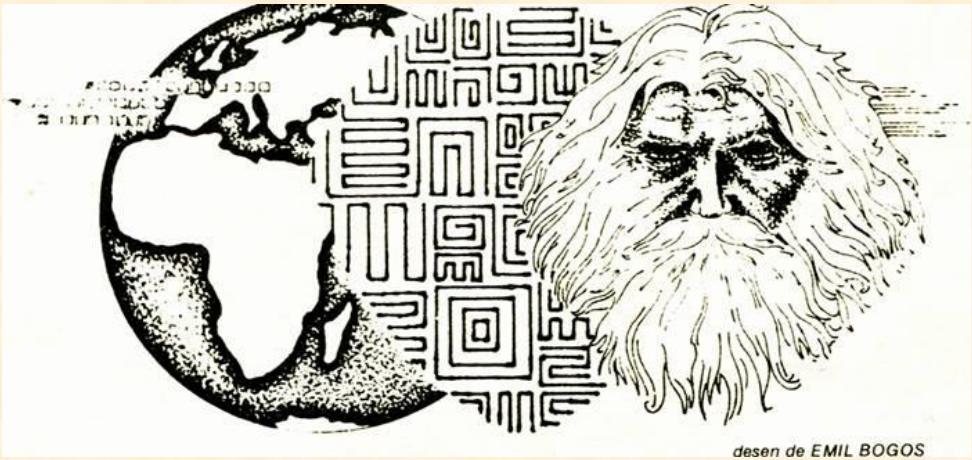

desen de EMIL BOGOS

Plafonul de nori era destul de coborît, bătea vîntul, temperatura era în scădere şi toate astea cumulate, dădeau peisajului mohorît care-i oferi certitudinea că totuşi s-ar putea să-l găsească pe Kerin, dormitînd într-una din camerele domului său. Reduse altitudinea, coborînd sub nori şi parbrizul glaiderului se umplu de stropi de apă care evoluară rapid ajungînd să se lăţească sub ochii ei devenind o perdea de apă, posesivă şi dezlănţuită. Pur şi simplu ploua. Cînd schimbă direcţia spre domul lui Kerin, Alteea înţelese cîte ceva din infernul acvatic de afară. În primul rînd, glaiderul se cutremură vizibil opintindu-se din greu pe noua direcţie, iar în al doilea rînd, încercînd să respecte nişte legi imuabile care ţineau de aerodinamică, în plin viraj glaiderul se întoarse în aer manevrat de o rafală de vînt năpustită din flanc, care traversase apele grele ca pe o nimica toată. Alteea îşi dădu seama că era un fleac aflat la cheremul tuturor răbufnirilor de moment, adunate într-o furtună de vară, care cu aceeaşi imparţialitate împingea valuri de nori pe cerul străbătut de fulgere sau făcea să se scuture zdravăn un glaider de agrement. Norii se contorsionau, luînd formele aberante ale unor oştiri smintite gonind spre momentul anihilării. În cîteva

ore, se gîndi Alteea, toate astea vor fi nişte zdrenţe albicioase plutind fragile în razele unui soare triumfător, vîntul o adiere leneşă şi furtuna în sine o remarcă într-un dialog întîmplător: „Ştii, ieri a fost o vreme afurisită."

O altă rafală de vînt o făcu din nou să oscileze în aer şi asta o convinse că n-avea rost să mai continue zborul în condiţii în care i se putea întîmpla să nu mai ajungă niciodată la domul lui Kerin. Căută un loc de aterizare şi puse glaiderul pe sol. Ploaia bătea mai departe darabana pe parbrizul opacizat, şi Alteea plimbă de cîteva ori ştergătorul de parbriz ca să poată distinge cîte ceva din exteriorul glaiderului. Masa aceea verde întrevăzută de ea printre şiroaiele de apă ca ceva imprecis antrenat într-o mişcare confuză şi sincopată erau copacii răvăşiţi de vînt, iarba părea alunecoasă, solul obliga la un mers şovăielnic prin noroiul compus de apă şi lipsa aleilor betonate. Aterizase într-o poiană undeva la cîteva sute de metri de domul lui Kerin. Pe indicatorul de rută aşa se vedea. Glaiderul era un spot de lumină, Kerin un alt spot, între ei părea că nu se află decît dorinţa ei de a ajunge la celălalt spot luminos. Nici de mizeria de afară. Alteea privi spre copacii aplecaţi în bătaia vîntului, amintindu-şi că doar cu două ore în urmă fusese într-un loc unde habitatul se supunea propriilor necesităţi, şi N'Yorkul i se păru soarele îndepărtat care luminase o copilărie fericită.

Ajutor... îngăimă ea, privind tufele cuprinse de vibraţia furiei necontrolate a vîntului. Răbufnirile furtunii zguduiau din cînd în cînd glaiderul, trecînd peste el cu un vîjîit cuprins în notele înalte ale unui ţipăt singuratic şi lugubru planînd deasupra celorlalte reprezentări sonore ale furtunii. Ca atunci pe plajă, într-o seară cînd, o dată cu freamătul muribund de pe crestele valurilor sparte pe nisip, se auzea şi ţipătul îndepărtat al vreunui pescăruş solitar şi dezorientat. În seara aceea i se păruse că pescăruşii, rotindu-se deasupra amurgului lăsat ca un siaj pe întinsul cerului încă o zi trecută în memorie, strigau după ajutor şi Alteea înţelesese că la rîndul ei era pe cale să eşueze în căutarea ţărmului ca păsările migratoare cu simţul de orientare perturbat de o lume care le menaja tot mai puţin fragilitatea. Strigătul ei de ajutor rămăsese mai departe îngropat în suferinţa mută alăturată momentelor de descurajare, inclus în trădarea ascunsă de zîmbetul abil şi tandreţea ipocrită a cuiva în care crezuse. Crezuse atunci pentru ultima oară. Ajunsese tot atunci la concluzia că punctele vulnerabile ale lumii în care trăia trebuiau nu menajate, ci speculate, exploatate şi dincolo de limita securităţii personale. Astfel, pescăruşii redeveniră păsările stupide şi lacome din literatura de specialitate, lăsaţi să se descurce pe cărările sinuoase

ale vîntului care-i aduceau lîngă respiraţia uniformă şi rece a oraşelor înşirate de-a lungul ţărmurilor odată pustii, populate cu cochilii în care marea îşi mai găsea încă o dată freamătul.

Rînd pe rînd, şi alte lucruri reveniseră la sensurile iniţiale, asta fiindcă meseria de supravieţuitor se învăţa din mers, alături de el, de ea, de ei toţi care trăiau la umbra aceloraşi cuvinte manevrate în drumul spre limanul unde era obligatoriu să ajungă toţi. Răsfoind metafore, Alteea era cît pe ce să eşueze.

Sacrifică focului ceva, ca să rămînă restul, afirma un vechi principiu adoptat de Alteea într-un moment suspendat deasupra începutului sau sfîrşitului unei noi călătorii pentru viaţă, şi-n aşteptarea aceea lungă se mistuiseră inocenţa şlefuită de singurătatea melancolică de unde se trezise implicată în jocul subtil rutinat al comportamentului uman, fără nici o apărare în faţa aspectelor macabre ale jocului, micile timidităţi care-i însoţeau prezenţa ca un ecou al existenţei discrete de pînă atunci. În acelaşi incendiu voluntar se volatilizase şi farmecul diafan al fragilităţii ei, în urma flăcărilor rămăsese un alt om care se îmbrăcase sub acelaşi nume pentru cealaltă etapă a călătoriei.

Alteea avea senzaţia că se află pe un vapor pe cale să se scufunde, cu oceanul spumegînd în dreptul hublourilor aflate sub linia de plutire. Cînd uşa glaiderului glisă, o lovi un aer rece amestecat cu stropi de apă şi o a doua rafală udă fotoliul de pilotaj. Închise repede uşa, sprijinindu-se cu spatele de ea. Legăturile cu lumea din care venise păreau că se rupseseră o dată cu închiderea uşii, era privată de confortul calculat din interiorul glaiderului, lăsată să se descurce singură la intrarea în ambianţa, sălbatică şi imprevizibilă, a unui peisaj necontrolat de jaloanele estetice şi practice ale civilizaţiei.

Părea ultima pată albă de pe Pămînt, cu arborii adunaţi unul în altul, uniţi într-un zid vegetal ca o solidaritate în faţa mersului grăbit şi decis al Alteei. Din cîte ştia, Kerin cultiva satisfacţii reale, îngrijîndu-se ca tot ce era să rămînă organizat pe harta naturală conturată de hazardul care presărase, pe vuietul inegal al vîntului, seminţele unde germinaseră pădurile astea. Şi era culmea ironiei, se gîndi ea oprindu-se ca să-şi tragă sufletul, să-l găsească pe Kerin adorînd sălbăticia din jurul lui, el, maestrul de necontestat al artei peisajului, nuanţat de el cu anotimpuri subtile care existau doar dincolo, în perimetrul clipelor ciudate, încrustate uneori într-o zi de toamnă, vară, iarnă...

Toamna aceea palidă, discretă ca singurătatea unui înţelept. Înconjura

pavilioanele translucide ale Muzeului Figurilor Ilustre; sau vara ca o Odă a Bucuriei, întinsă pe cîteva hectare în Grădina Centrală din N'York, încremenite în cele cîteva clipe deosebite sugerate de Kerin prin peisajul desfăşurat dincolo de sensul concret al imaginilor asociate cu anotimpurile „prime", care suportau compoziţia.

Alteea era în drum spre Kerin din pricina unei alte compoziţii:

„Nostalgia unei Primăveri".

*

Kerin locuia într-o clădire care nu arăta nici pe departe ca domul la care se aşteptase Alteea. În locul construcţiei desfăşurată pe elemente modulate sub semnele funcţionalităţi arhitecturii secolului, Alteea ajunse în preajma unei case solide din piatră, cu două nivele şi o terasă. Probabil că are vreo 200 de ani, presupuse Alteea, atingînd o creangă aşezată oblic în faţa ei. Creanga zvîcni în sus, degajată de apa adunată în frunzele făcute căuş şi picături din ploaia depozitată îi udară obrajii.

Cînd i se deschise uşa din lemn masiv, Alteea fu tot mai convinsă că nimerise pe o insulă în afara timpului. Interiorul se etala sub ochii ei păstrînd aerul sobru, marcat de o eleganţă căutată a genului de locuinţe conservatoare din secolul trecut. Nu lipsea nici şemineul din sufragerie.

— Are montat un purificator catalitic, rosti Kerin pe un ton de scuză, remarcînd privirea vag nedumerită a Alteei fixată pe conturul anacronic al şemineului de unde se revărsau valuri de căldură. În încăpere plutea un miros discret de conifere, de o provenienţă ambiguă, putea fi buşteanul care trosnea în şemineu, sau un ionizator invizibil la o privire superficială. Fu destul de surprinsă să-l vadă pe Kerin ud pînă la piele. Cînd intrase în sufragerie, el tocmai îşi dădea jos un pulover cărămiziu, pe obraji lucea o peliculă fină de apă, era clar că stătuse afară în ploaie.

— E o zi bună pentru pescuit, continuă Kerin, adresîndu-i un surîs fugitiv. O parte din privirile lui zburau peste umărul Alteei care sesizează acel dialog tăcut, rapid, întreţinut de două persoane care se cunoşteau de suficient timp ca să se înţeleagă din ochi. Femeia care-i deschisese era în spatele ei, chiar dacă n-o vedea, îi simţea prezenţa prin senzaţia incomodă apărută totdeauna cînd privirile cuiva îţi sînt proptite în ceafă. Sufrageria era impregnată cu căldura tihnită şi constantă întreţinută de succesul unei familii reuşite. Alteea era convinsă că stricase pentru moment ritualul cotidian al cuplului, înregistră privirea neliniştită aţintită de Kerin asupra

ei, derivată din faptul ştiut că nu putuse ajunge aici, în sufrageria asta din întîmplare, nimeni nu se mai rătăcea astăzi. Alteea arboră un zîmbet crispat, suspendat undeva între stinghereala şi timiditatea unei persoane care nu vrea să deranjeze, dar n-are de ales.

— Bănuiesc că nu am ales un moment potrivit ca să vă provoc la o discuţie, începu ea, dar circumstanţele nu-mi permiteau să-mi anunţ din timp vizita, şi în consecinţă am trecut peste protocolul cuvenit. Kerin o examina cu o căutătură circumspectă. Figura lui umedă lucea, lumina pulsa pe obrajii lui o dată cu zbuciumul flăcărilor din şemineu. Umbre adînci se tîrau pe pereţii încăperii ca într-un spectacol incoerent de umbre chinezeşti.

— Şi fiindcă vorbeaţi de protocol, glăsui Kerin, propun să trecem peste formalismul care stînjeneşte cursivitatea unei conversaţii şi să abandonăm pluralul de politeţe. Făcu o pauză în care-şi îngădui un zîmbet prietenos. Mie poţi să-mi spui Klyft, continuă el pe acelaşi ton binevoitor, care în aparenţă voia să anuleze stînjeneala Alteei, iar ea este Marna.

Femeia înaintă şi roba de casă foşni uşor. Dincolo de tonul amical întreţinut de Kerin, Alteea întrevăzu ironia aceea vagă folosită ca un rafinament într-o conversaţie împinsă încet spre momentul cînd voiai să-ţi asiguri ascendentul asupra interlocutorului.

— Eu sînt Alteea, rosti, ea trecînd deja peste subtilităţile manevrate de Kerin. În urmă cu cîţiva ani, s-ar fi înroşit puternic, cu şansa de ripostă paralizată de timiditatea aşezată ca o cortină între ea şi cei din jur.

Cu acelaşi ton de jovialitate căutată, Kerin propuse să ia toţi trei ceva „fierbinte" care să neutralizeze aspectul mohorît şi umed al atmosferei de afară, şi propunerea lui se materializă sub forma unui bol pîntecos umplut cu grog preparat sub ochii lor de un Kerin preocupat de numărul său de alchimie practică, însoţit de mişcări fluide şi aeriene terminate în susurul discret al băuturii turnate tot de el în pahare.

— Este o reţetă proprie, o informă el pe Alteea care studia coloritul roşiatic al grogului. Toastul sună convenţional şi amabil un „Pentru noi", precedînd clinchetul paharelor ciocnite şi se treziră faţă-n-faţă cu momentul tensionat al revelării scopului vizitei Alteei, clipă amînată de jovialitatea exersată de Kerin pe fondul ironico-banal al conversaţiei de pînă atunci.

Alteea sorbi dintr-o înghiţitură grogul din pahar şi ceru să fie condusă la toaletă.

Cînd reveni în sufragerie, avea ochii strălucitori din cauza lichidului de protecţie prezent în aparatul folosit la implantarea lentilelor de contact, în urechea dreaptă purta microcapsula receptorului radio. Micile cercuri scli-

pitoare aplicate pe obraji ofereau imaginea unui exces de cochetărie feminină, le avusese încă de cînd intrase în vilă, dar erau pur şi simplu un sistem multiplu de senzori împrăştiaţi pe faţa ei ca o constelaţie ciudată şi îndepărtată. Pandantivul masca microfonul direcţional şi emiţătorul radio, care folosea echipamentul de comunicaţii de pe glaider ca releu de legătură cu un centru de interpretare a datelor. Marna şi Kerin îi aruncară o privire atentă. În lumina discretă din sufragerie ochii ei luceau vag, dar asta făcea ca figura Alteei să dobîndească o expresie de euforie subită.

— Totdeauna mi se întîmplă aşa, zise Alteea conştientă de efectul secundar provocat de lichidul acela de protecţie. Kerin îi primi cuvintele cu o arcuire a sprîncenelor.

— Cînd totdeauna? ripostă el.

— Cînd beau cîte un pahar

Kerin afişă un zîmbet înţelegător. Fără să spună nimic, Marna îşi permise şi ea un surîs diafan. Alteea bănuise că în cadrul cuplului, Marna funcţiona ca un fundal pe care se desfăşura personalitatea voluntară a lui Kerin, şi de data asta, ca şi-n atîtea alte dăţi, nu-şi putu ascunde satisfacţia de a fi avut dreptate. Se aplecă puţin înainte ca şi cum ar fi vrut să le spună ceva confidenţial, dar nu făcu altceva decît să exploreze aura care-i unea pe cei doi ca o unică amprentă sentimentală. Aura lui Kerin era însă sesizabilă, mai conturată, înglobînd în ea efluviile energetice emanate de Marna. Observă că cele două personalităţi fuzionau fără nici o rezistenţă.

— Vreau să începem să discutăm despre „Nostalgia unei Primăveri”, zise Alteea în continuarea gestului ei. Remarcă o schimbare uşoară în aspectul aurei lui Kerin, pălise puţin, pentru o clipă luase aspectul noros indus de tensiunea vagă provocată de cuvintele directe ale Alteei. Îl luase prin surprindere, se gîndi ea. O crezuse vreuna din nebunele care trec peste mări şi ţări ca să vadă un artist în carne şi oase, sau...

Kerin îşi luă o mină meditativă, prelungi tăcerea ca să dea mai multă greutate cuvintelor lui, apoi îi adresă o privire directă şi circumspectă.

— În ce context ai avut contact cu lucrarea mea? Din cîte ştiu, nu a fost accesibilă publicului.

Alteea se aplecă spre geanta de plastic aşezată de ea lîngă fotoliu la revenirea ei în sufragerie. Puse pe măsuţă un mic recorder.

— Am aici nişte înregistrări care or să te pună în temă cu unele evenimente legate de prezenţa lucrării tale la bordul lui „Sagan”.

Amîndoi se referiseră la „Nostalgia unei Primăveri”, folosind termenul de „lucrare”. Se terminaseră dialogurile ambigue, cuvintele redeveniseră

concrete şi dure, eliberate de micile trucuri ale conversaţiei dintre doi oameni care încercau să surprindă cu un moment mai devreme ce gîndeşte celălalt.

Kerin rămase mai departe detaşat de orice încărcătură emoţională, aura lui se desena ferm şi protector întinsă spre haloul de o cromatică neutră al Marnei.

— Ştii, începu el, nava asta a plecat în urmă cu aproape un an de zile şi mă gîndeam la ea ca la un vis, ca la ceva abstract şi inconsistent, fiindcă nu mai aveam nici o dovadă palpabilă că mai există cu adevărat. N-au mai zis nimic despre ea şi echipajul ei, după ce au lansat-o. Amintirile legate de prezenţa mea la bord, cît lucrasem la „Nostalgia unei Primăveri", au devenit tot mai difuze... confuze... nu ştiu care ar fi cuvîntul potrivit. Dar ceea ce a rămas limpede în mintea mea este sensul acestei „Primăveri".

Kerin ridică spre Alteea o figură împurpurată de flăcări şi satisfacţia lăuntrică rămasă în urma ultimelor cuvinte.

— Am conceput-o ca pe o legătură foarte puternică între ei, care plecau în Cosmos pentru mai mult timp decît orice altă fiinţă umană, şi planeta lăsată în urmă. Spaţiului ocupat de „Primăvara" mea, adăugă Kerin după o pauză, unii i-au găsit o funcţionalitate pur recreativă, vorbesc de cei din exteriorul comunităţii umane formată din membrii acestui echipaj, ţinu el să precizeze, dar în mod sigur, pentru cei din navă, „Primăvara" are o încărcături afectivă. Mi-am dat toată silinţa pentru asta. Îşi îngădui apoi un zîmbet scurt însoţit de o privire fixă şi incisivă.

— Dar era să-mi uit vorba, adăugă Kerin, în ce circumstanţe ai avut contact cu „Nostalgia unei Primăveri"?

Alteea îl lăsase să vorbească evaluîndu-i cuvintele cu detaşarea rece la care o obliga posibilitatea ca şi ea să fie un factor de decizie chemat să stabilească măsurile luate după această discuţie vizavi de Kerin, de „Primăvara" lui, de nava „Sagan". Cei care vorbiseră despre toate astea înainte de a fi trimisă aici, se străduiseră să-i reprezinte exact importanţa discuţiei desfăşurată în acel moment. Urmărise cuvintele lui Kerin, avînd în minte traseul străbătut pînă ce ultima propoziţie ajunsese la centrul de prelucrare. De la microfonul direcţional şi pînă acolo, nu părea decît un pas.

— Am să-ţi relatez, pe scurt, ce s-a întîmplat cu „Sagan". Asta întîi de toate, făcu Alteea pe un ton hotărît. Era cazul să se ştie cine propune desfăşurarea discuţiei. Kerin acceptă cu un zîmbet înjumătăţit, resemnat, de om împins spre singura uşă deschisă.

— N-a avut loc nici o lansare, continuă Alteea. Totul a fost simulat în

cadrul ultimului test care s-a căzut de cuvinţă să fie făcut. Era pentru prima dată cînd se imagina o asemenea expediţie, şi voiau să ştie precis cum se comportă echipajul în vecinătatea certitudinii că nu-i vor revedea niciodată, pe cei cunoscuţi, că întoarcerea era un eveniment îndepărtat şi că vor fi singuri pentru foarte mult timp. Lucruri din astea, adăugă Alteea, părăsind pentru un moment tonul doct adoptat. Lui Kerin îi făcea impresia că vorbeşte dintr-o carte deschisă în faţa ei, şi pentru prima dată îi încolţi în minte ideea că avea înaintea lui pe cineva trimis aici după un instructaj serios.

Alteea sesiză tensiunea embrionară care începuse să se dezvolte de cealaltă parte prin modificarea – încă o dată – a aspectului aurei lui Kerin adusă la aspectul acela difuz, de nor coborît peste silueta îmbrăţişată de pernele moi ale fotoliului.

— S-a convenit ca echipajul să fie menţinut în acest ultim test aproximativ un an. Bineînţeles, echipajul nu era la curent cu acest lucru. Trăiau cu impresia că misiunea reală începuse. Îţi aduci aminte ce tapaj a fost la „lansare". Urma ca lansarea reală să fie foarte discretă, dar asta numai după evaluarea testului. Erau monitorizaţi prin toate mijloacele posibile. După cinci luni de „zbor", comandantul navei, în acord cu echipajul, decide întreruperea misiunii, activarea unui sistem care distruge instantaneu nava, şi asta într-un moment cînd se credeau destul de departe de sistemul solar, şi cu motoarele funcţionînd într-un regim care nu mai permitea comunicaţia radio cu Pămîntul. Testul a fost întrerupt imediat şi echipajul luat sub control medical, adăugă Alteea, după o pauză în care trimisese cuplului o privire sumbră. În mare, cam asta-i tot, sfîrşi ea, retrăgîndu-se spre profunzimile comode ale fotoliului. Remarcă modificarea imaginii energetice a lui Kerin, aura pierduse aspectul acela lărgit, de un albastru albicios întins pe un fond strălucitor. Căpătase o tentă roşiatică, estompată de fuziunea cu aura Marnei, care îşi menţinea neutralitatea. Femeia asta nu se implică deloc, observă Alteea, e un zid de emoţii terne şi comode.

— Ah, şi ca să-ţi răspund la întrebare, făcu Alteea, amintindu-şi brusc de începutul discuţiei, eu sînt angajată de agenţia guvernamentală care anchetează acest... dezastru. Ultimul cuvînt venise mai tîrziu, după o ezitare bine studiată, după un moment cînd liniştea se aşezase între ei ca ceva palpabil.

— Nu văd în ce măsură eu şi „Primăvara" mea am putea constitui obiectul unei anchete, rosti el pe un ton egal. Îşi mai turnă un pahar de grog şi trimise spre Alteea o privire întrebătoare şi nedumerită.

— La începutul discuţiei, prefer totuşi s-o numim discuţie şi nu anchetă, am menţionat existenţa unor înregistrări care te vor interesa. Întinse mîna spre recorderul de pe măsuţă. Reprezintă conversaţia a doi membri ai echipajului pe mai multe perioade de timp. Sînt exact secvenţele care ne interesează în momentul de fată. Degetele ei mîngîiară una din laturile recorderului, grogul din bol se reflecta pe metalul lucios ca o pată imprecisă de culoare.

— Tamen (o voce feminină), nu găseşti că străbatem acuma o primăvară edenică, în care totul este de-a pururi în floare şi miresme ameţitoare? E cam clişeatic peisajul ăsta.

(Ciripit îndepărtat de păsările şi zgomot de paşi)

— Peisajul ăsta este o treabă bine făcută, şi în circumstanţele actuale trebuie să-l accepţi ca atare. Eu încerc să mă acomodez cu el, îl las să-mi placă şi pentru asta nu vreau să descopăr în el toate primăverile de pe Pămînt. Vreau să ajung la o zi dintr-o primăvară.

— Succes. Sper să mă chemi şi pe mine în ziua aia.

(Un surîs scurt)

— Imposibil, Freda. Aici fiecare are pusă deoparte o zi a lui.

— Ca pachetele de sub bradul copilăriei?

Alteea opri înregistrarea adresîndu-i lui Kerin un surîs enigmatic care bara cuvintele aşteptate de el după ce-şi ridicase nasul din paharul cu grog. Arăta puţin abătut, dezamăgit ca după o zi infructuoasă.

— Ei, la asta nu mă aşteptam, comentă el resemnat. Sperasem o altă reacţie din partea echipajului. Şi bănuiesc că ăştia doi sînt un caz reprezentativ, nu? făcu el înviorîndu-se cu propria-i ironie.

— Aceeaşi oameni, două luni mai tîrziu, rosti Alteea ca o voce din OFF de la marginea unui film dramatic. Înregistrarea demară din nou.

(Zgomot de paşi)

— Cunoşteai amănuntul ăsta? (vocea lui Tamen), pe vremea cînd Bonaparte studia geografia, în caietul lui de însemnări apăruse o inscripţie: „Insula Sf. Elena, mică insulă în Atlantic”. Atît. La vremea aceea trecuse cu privirile peste insulă fără să ştie că-şi va petrece acolo ultimii ani ai vieţii. Este o mică ironie, nu?

— De care presupun că Bonaparte nu era conştient. E greu de crezut că şi-a amintit de o însemnare laconică dintr-un caiet de liceu. Ironia o

construieşti tu. Dar nu înţeleg ce vrei să spui cu „episodul Bonaparte”.

— Socoteşte-l o nuanţare a ideii pe care ţi-am expus-o mai înainte. Mi-ai povestit că în momentul cînd ai aflat că s-au apucat să construiască o navă cu asemenea destinaţie te-ai întrebat cine ar putea fi atît de nebun să plece atît de departe, acceptînd să revină într-un timp cînd nimeni dintre cei cunoscuţi nu-l va mai aştepta la sosire. Şi iată, eşti aici.

— Şi-n acest caz ironia nu există independent de tine. Hai să încheiem discuţiile astea despre insule exiluri, autoexiluri. Încep să mă deprime.

— Există...

Aici recorderul fu oprit din nou, şi Alteea sublinie că urma o secvenţă întîmplată în cea de a patra lună de zbor. Episoadele se derulau într-o logică secretă, care-i scăpa lui Kerin. Avea o expresie preocupată, trăsăturile se desenau pe liniile de forţă ale unei tensiuni interioare percepută de Alteea prin evaluarea cîmpului energetic devenit ceţos şi roşiatic ca un soare văzut printr-o perdea de fum. Alteea mai observă şi o degajare din aura Marnei, nu mai trăiau cu aceeaşi intensitate, gata, trecuse relaxarea tihnită din viaţa cotidiană. Mă întreb dacă-i conştient că are lîngă el o mobilă, se gîndi Alteea contemplîndu-i pe amîndoi de la înălţimea implicaţiilor suplimentare întrevăzute de ea.

— Dă-i drumul, zise Kerin, emiţînd un soi de mîrîit.

— Deci patru luni de la „lansare”, specifică Alteea. Precizez că aceste discuţii au loc în cadrul oferit de „Primăvara” ta, Kerin.

(Debutează vocea lui Tamen)

— Aici, noi toţi, împărtăşim soarta celor plecaţi departe de locurile natale, poate pentru totdeauna, şi atunci încercăm să organizăm mediul din jur după forma şi asemănarea locurilor lăsate în urmă (pauză). Sau dacă nu, cel puţin vrem să avem certitudinea că am identificat similarităţi în noul mediu.

— Da, fiecare a recompus universul cunoscut din acel joc de cuburi al similarităţilor. Şi nu este doar amuzant, este necesar, ca speranţa. În fond, sîntem şi noi tot un soi de naufragiaţi. Am ajuns pe insulă, acum hai să ne adaptăm.

— Freda, înotăm toţi spre aceeaşi insulă. Unii au ajuns deja, alţii sînt în apropiere. Îţi aminteşti de ziua de primăvară de care-ţi vorbeam? (pauză). Asta este insula. Şi este aceeaşi pentru toţi.

Întreruperea înregistrării şi:

— Cu două săptămîni înainte de suspendarea testului, anunţă Alteea pornind recorderul.

— Mi-e frică de singurătatea asta comună. Trecutul îmi apare în minte tot mai estompat (pauză). Tamen, fac eforturi ca să-mi amintesc figurile celor de acasă. Ce purtăm în noi de cîtva timp încoace?

— Dureri. Dureri de care nu ne am fi crezut în stare pînă acum. S-au rupt în noi nişte legături şi asta implică un timp al suferinţei. Ştiinţific, asta s-ar numi criză de adaptabilitate. Şi eu am momente confuze, cred că toţi trecem prin asta, mai mult sau mai puţin vizibil. Este lungul drum al navei oceanelor necunoscute. Aşa s-au simţit şi cei din vechime, navigînd spre Terra Incognita. Nava care precede flota adunată în porturi.

— Drumul ăsta seamănă mai mult cu o derivă Tamen, navigăm pe oceane pustii, răvăşite de un haos din care nu mai scăpăm. Nava atlantă, purtîndu-şi supravieţuitorii peste apele sumbre ale diluviului, care a şters orice cale de întoarcere.

Aici se face referire la Atlantida, observă Alteea peste ecoul vocii înregistrate. Kerin o privi lung şi interogativ, vru să spună ceva, dar Alteea anunţă rutinată:

— Două ore înainte de stoparea testului. Este clipa revelaţiei, continuă ea.

— Care coincide cu moartea, în centru pîndeşte întotdeauna un Minotaur, nu?, completă Kerin pe un ton alb, şters de emoţii.

Alteea nu-i răspunse.

(Vocea lui Tamen)

— Vanes ut Khejumena, fiu al lui Atslan, sînt legat de voi prin aceeaşi suferinţă lăsată de pierderea pămîntului sacru al civilizaţiei noastre. Să rămînă aceste cuvinte în memoria acestor locuri pentru ca de Atslan să-şi aducă aminte cei ce se vor ridica în urma noastră (pauză, dominată de un murmur uniform de voci nedesluşite).

Vanes ut Khejumena, fiu al lui Atslan, comandant al ultimei nave din Flota Imperială.

— Iată un epitaf exemplar, imprimat în tumulul Glonda Side, parcă aşa-i numit de vechile legende irlandeze, nu Kerin?

Părea uluit ca să răspundă imediat, lui Kerin îi trebuiră cîteva momente

pînă să treacă dincolo de uimirea aceea aşezată peste el ca o plasă care-i paraliza reacţiile.

— De unde ştii de Glonda Side? întrebă el înăbuşit. Am fost acolo cu ani în urmă, într-o vacanţă...

— Şi n-ai rezistat ideii de a înregistra o hologramă cu peisajul acela singuratic al turnului ras de vînturi. Kerin aprobă dînd din cap. Ai folosit un laser pentru holotomia de dinaintea înregistrării peisajului, pe care l-ai diseminat în „Nostalgia unei Primăveri" sub forma unor holograme cu apariţie aleatorie, continuă Alteea detaşată. Ea avusese timp să fie uimită de impactul compoziţiei lui Kerin asupra echipajului. Au funcţionat ca o informaţie subliminală Kerin. Informaţia a pătruns şi în sistemele de control ale navei, a ajuns şi pe computerul geamăn de pe „Pămînt" şi dumnezeu ştie ce s-ar fi întîmplat dacă cei de aici n-ar fi acumulat-o în secvenţe disparate. Alteea se opri atentă la ceva ce-i scăpa lui Kerin.

— Subiectul nu poate fi implicat în dezastrul de pe „Sagan", şopti o voce în urechea Alteel. N-a avut reprezentarea concretă a informaţiei stocate în hologramă. Alteea dădu din cap.

— În loc să le dăruieşti un moment de contemplare a ceea ce ar putea fi o zi frumoasă pe pămînt, zise ea privindu-l direct în ochi, ai implantat în echipaj singurătatea disperată a ultimilor atlanţi. S-a crezut, un moment dat, că asta reprezintă un sabotaj. În condiţii reale, nava s-ar fi dezintegrat în spaţiu. Sînt aici ca să te absolv de această posibilitate, sau să te inculp.

Aruncă pe masă pandantivul, îşi scoase din ureche micro-capsula, care aterizară pe luciul măsuţei ca nişte bijuterii refuzate. Trucurile dezvăluite de scamator la sfîrşitul spectacolului. Îşi mîngîie obrajii cu un gest leneş.

— Senzori, adăugă Alteea. Ai avut noroc! Eşti liber, Kerin.

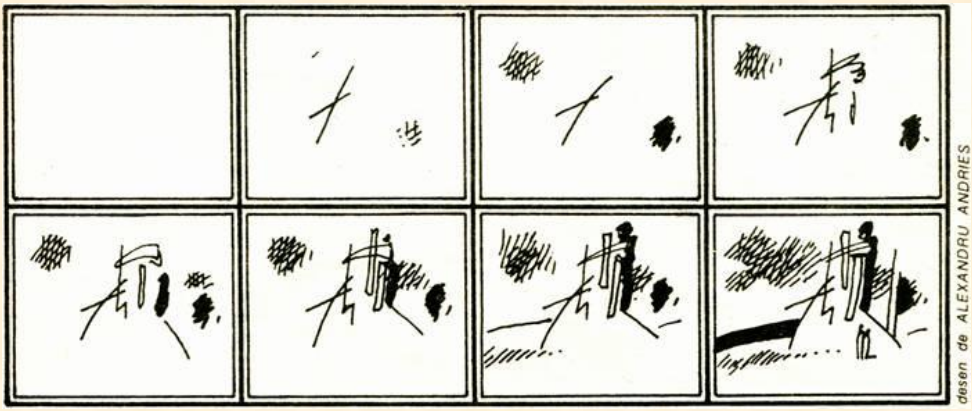

— „Nostalgia unei Primăveri din Atlantida”... murmură el dus pe gînduri.

— Un titlu frumos, sînt de acord, dar ce riscant e să te laşi cucerit de compoziţia asta, zise Alteea. Oricum, făcu ea după un moment de tăcere. „Sagan” va fi din nou lansat, dar fără primăveri, fără peisaje, şi chiar dacă locul ocupat înainte de „primăvară” ta va semăna cu un parcaj subteran, tot este mai bine. Reprezintă ceva familiar, de asta au nevoie acolo.

— Mă întreb, cum ar fi arătat „Iarna vrajbei noastre”, glăsui Marna pentru prima oară în acea seară.